

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 11 | 1. JUNI 1921 | 70. AARGANG

C. C. A. CHRISTENSEN.

Digteren, Missionæren, Kunstmaleren og Skribenten C. C. A. Christensen døde i sit Hjem i Ephraim, Utah, den 3. Juli 1912 af Alderdomssvaghed efter ca. 2 Ugers haarde Lidelser.

Ældste C. C. A. Christensen var den ældste af sine Forældres fire Sønner. De var fattige Folk, da Sønnen fødtes i København den 28. November 1831. Ved Moderens Anstrengelser fik han imidlertid en god Skolegang, under hvilken han begyndte at vise sine naturlige Anlæg for Kunst. En venligsindet Dame, som saa nogle af hans Arbejder, fik Lyst til at se den talentfulde Dreng og opsøgte ham. Hun tilbød at afholde Omkostningerne ved hans Uddannelse paa det kongelige Akademi, og med sine Forældres Tilladelse tog han mod Tilbudet og blev Kunstmaler.

Da han hørte Evangeliets Budskab i September 1850, modtog han det og blev døbt den 26. samme Maaned. Kort efter blev han ordineret til Diakon i Københavns Gren og i Januar 1853 ordineret til Præst og kaldet til at arbejde som Missionær

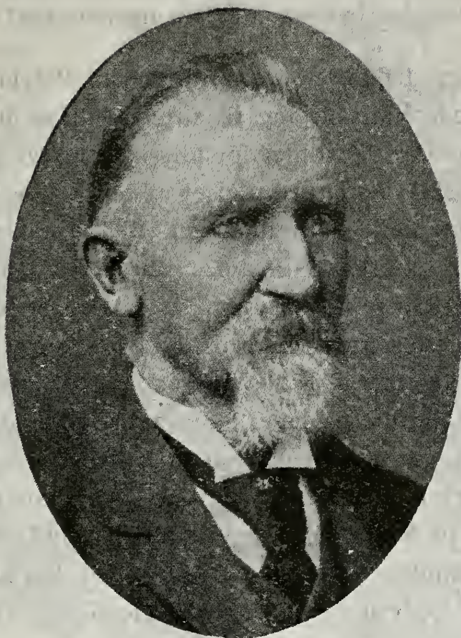
paa Sjælland. Samme Aar blev han ordineret til Ældste og sendt paa en Mission til Norge, hvor han var et Redskab til at indføre Evangeliet i Kristiania og til at organisere en Gren af Kirken i denne By den 8. December 1853. Senere prædikede han under Forfølgelser og Fængsling i Drammen og Kristiania. I 1855 blev han beskikket til at præsidere over Kristiania Konference, og ved sin Alvor og Hengivenhed i Udførelsen af sine Pligter vandt han baade de Helliges og Udenforstaaendes Kærlighed og Respekt. Han emigrerede til Utah i 1857, og paa Rejsen over Sletterne var han Fører for en Afdeling af Kirkens Medlemmer, og han og hans unge Hustru trak i Forening Haandkarren de 1300 engelske Mil fra Jowa City til Saltsøstaden, hvortil de ankom den 13. September 1857.

Endskønt Broder Christensen var Kunstmaler og var uddannet som saadan, blev han nu Murerhaandlanger og avancerede senere til Landmand og Landskabsmaler. Efterhaanden blev han almindelig anerkendt som Kunstner, dekorerede Salt Lake Citys Teater og fik tildelt Præmier.

I 1865—67 udførte han paany en Mission til Norge og præsiderede over Kristiania Konference.

Han blev Præsident over 47. Quorum af Halvfjerds, udførte en anden Mission til Skandinavien i 1887—89 og arbejdede som Skriver og Translatør for »Skandinaviens Stjerne«. Vi vil her anføre et Digt, som han har forfattet den 2. November 1889 paa hans Overfart over Atlanterhavet:

I Tanken søger jeg endnu tilbage
til mangt et Sted, hvor Venner jeg forlod,
hvor jeg har nydt saa mange glade Dage,
og hvor mit Barndomshjem og Vugge stod,
den svundne Tid — saa rig paa kære Minder —
nu, som en Drøm, kun for mig træder frem;
og skønt paa Havet jeg mig nu befinder,
saa tænker jeg paa Danmark og paa dem.

C. C. A. CHRISTENSEN.

Jeg glemmer aldrig Danmarks Bøgeskove,
dets grønne Eng og blomsterklædte Vang,
de tusind Snekker og den sølvblaa Vove,
der frydede min Sjæl saa mangen Gang;
dog mest af alt, som Danmark har i Gemme,
er dyrebart for mig mit Vennetal —
Gud signe dem! — Jeg aldrig dem skal glemme,
men hvor jeg færdes, jeg dem mindes skal.

Den 4. Marts 1900 blev han ordineret til Patriark i Kirken, hvilket Embede han varetog til sin Død. Han har gjort sig elsket og afholdt af Tusinder for alle sine lødige Zions Sange og mange Artikler og Oversættelser af religiøs Natur, der væsentlig er fremkomne i »Bikuben« og »Skandinaviens Stjerne«. Mange af den danske Salmebogs smukkeste Sange skyldes ham. Hans Arbejder vil staa som et evigtvarende Monument og leve længe efter, at hans jordiske Levninger er blevet Støv.

Saavel i Hjemmet som hos Søskende og Venner vil Mindet om C. C. A. Christensen leve; han var i Sandhed en Fredens Mand, der ikke søgte egen Ære, men ærede andre, og naar han havde udført en eller anden Gerning, som han vidste tjente Almenheden til Velsignelse, gav han altid Gud Æren. Derfor Tak for det smukke Eksempel; Tak for det, Du har udført til Landsmænds Oplysning og evigvarende Glæde. Gud vil være Din Belønner!

Til Slutning citerer vi en anden af hans Sange:

Fryder Eder, Zions Sønner, priser Gud med Jubel stor,
da vi se, at han belønner Fredens Børn med Livets Ord,
efter hvad som blev forjættet til Guds Folk i fordums Tid,
han sit Rige har oprettet, hvortil vi kan fæste Lid.

Brødre, Søstre glemmer ikke, hvad os vederfaret er!
Vender aldrig Eders Blikke fra det Lys, vi skue her!
Lyset, som fra Himlens Sale sendtes her til Støvet ned,
trænger gennem Mørkets Dale, bringer evigt Liv og Fred.

O, hvor maa vi dog os fryde, at i Pagten vi indkom!
Zion nu os Ly vil yde, medens Verden faar sin Dom.
Tusindaaret snart oprinder for Guds Folk til Fred og Ro;
salig Fryd man hos dem finder, Herren selv vil hos dem bo.

EVANGELIET OG EMERSON.

(Oversat fra »Improvement Era«).

»*Lidt* Filosofi bringer et Menneske til Atheisme, men *Dybde* i Filosofi fører det næsten til Religion.«

Bacon.

Jeg har lige læst Emersons Afhandling om »Gengældelse« (Compensation) og føler mig løftet, som en der har indaandet den forfriskende og betagende Brise fra et intellektuelt Hav. Meget i Afhandlingen er — som de mere dæmpede Toner i en stor Harmoni — kun halvt horligt for mig; meget af den forekommer mig som en inspireret Fortolkning af fundamentale Sandheder, og undertiden ser jeg, at Forfatteren staar nær opad et stort Livsfaktum, hvis Rækkevidde eller fulde Betydning selv hans skærpede Evner ikke fuldt har kunnet sanse under den ham givne Synsvinkel.

Det skulde synes at være Vanhelligelse af mig, hvis jeg i nogen Maade søgte at forbedre eller kritisere, hvad han har sagt; hvad jeg beklager er kun, at vor Filosof ikke udtommende kan forfølge sit Emne i Lyset af Guds Aabenbaring. Dersom Lovens Giver blev vurderet efter sit Forhold til Loven, synes det mig, at Emerson ikke havde behovet at sige, at »Livet er forud for Theologien i denne Henseende«, og med en saaledes udvidet Horisont kunde denne Afhandling af denne Mester være blevet udformet til noget mere end et Mesterstykke, den kunde have haft den hellige Skrifts Vægt og Værd. Kun med denne Tanke for Øje, og uden nogen Egenkærlighed, vil jeg forfølge Emnet i Lyset af de guddommelige Aabenbaringer.

Motivet til denne store, filosofiske Afhandling ligger i Oppositionen til den folkelige, sekteriske Lære om Belønning og Straf. Emerson siger:

»Hvad mente Prædikanten med at sige, at de Gode er ulykkelige i dette Liv? Mente han, at Huse og Jorder, Embeder, Vin, Heste, Klæder og Luksus besiddes af principløse Mennesker, medens de gode og fattige Mennesker foragtes, og at alt skal gengældes dem efter dette Liv? Eller er Meningen den, at de blot skal have Lov til at bede og lovsynge, at elske og tjene Menneskene? Men det kan de jo gøre *nu*. . . . Falsumet ligger i Tilstaaelsen af, at den Onde kan være heldig, at Retfærdigheden ikke sker Fyldest *nu*. Prædikantens Blindhed bestod i, at han underkastede sig den smaalige Maalestok fra det menneskelige Helds Marked, i Stedet for at stille Verden Ansigt til Ansigt med Sandheden og overbevise den om den, i Stedet for at forkynde Sjælens Eksistens og Viljens Almagt. . . .«

Kvintessensen af Emersons Lære er, at man fejlagtigt antager, at Retfærdigheden ikke udøves i denne Verden, at alle Fænomener tyder paa den Kendsgerning, at Universet repræsenteres i ethvert af dets Partikler, at alt er skabt af et »skjult Stof«, at Læren om Allestedsnærværelse er at Gud viser sig i alle sine Dele i hver lille Mosplante, hvert Spindelvæv, at Sjælen inden i os er Følelse, udenfor os Lov, at Sjælen er almægtig og evig, men nærmere bestemmer sig selv i Tid og Rum, at enhver Hemmelighed fortælles, hver Forbrydelse straffes, hver Dyd belønnes, hver Uret »gøres god igen« i Tavshed, men usvigeligt, at Tilfældets Gengældelse eksisterer, og at Sjælen ser den, at visse »Hug« kan følge længe efter Forsyndelsen, men at de er dens sikre Ledsager, at man ikke kan gøre ondt uden at lide ondt, at alle Brud paa Kærlighed og Retfærdighed i vore sociale Forhold straffes hurtigt, nemlig med Frygt, som er en skarpsindig Lærer og alle Revolutioners Herold, at Naturens Lov er at udføre Tingene, og man skal have Magten, at Katastrofer af enhver Art

frembringer Velgorere, *at ethvert Menneske hele sit Liv burde takke sine Fejlgreb, fordi de har gjort ham visere,* at Menneskets Liv er en Fremadskriden, ikke en Station, at intet kan gore mig Skade uden jeg selv — det Skadelige, jeg opretholder, bærer jeg selv omkring med mig, og jeg lider egentlig kun formedelst mine egne Fejlgreb.

Denne Maade at ræsonnere paa har den Fejl, der er fælles for al halvtinspireret Forkyndelse, at den ikke er ublandet Sandhed. Denne store Tænker anerkender vort Forhold til »noget større« udenfor os, og han har fulgt sine »straalende Intuitioner« ned i Dybderne, og har med dem besteget de evige Højder. Snævrere Sind, der var ude af Stand til at begribe de Sandheder, han har set, har anvendt dem til Grundlag for den falske Forestilling, at Mennesket kun er ansvarlig for sig selv, at i og med ham selv er hans egen Belonning og Straf. Disse smaa Filosoffer, der kun evner at flagre lige over Jorden og udenfor Menneskers Rækkevidde, men dog umaaleligt fjernt fra Gud, bliver en Fare, naar de omgaas med Himlens Sandheder.

Den store Tanke om Gengældelse er nær Teologiens Kærne — den berorer saavel Gud som Guds Born, den styrer imod Dagenes Ende og har sin Indvirkning paa deres Begyndelse. Prædikanten og Emerson har begge Ret: Prædikanten, fordi han fastslaar, at Gud har Del i Gengældelsen, Emerson, fordi han fastslaar, at Mennesket har Del i den. Prædikanten udelukkede ikke Mennesket, og Emerson udelukkede ikke Gud, skønt han overser ham.

Følgende supplerende Tanker, som vedrorer Emnet »Gengældelse«, finder jeg under en eller anden Form omtalt og forsvaret i Skriften.

Gengældelsen er kun Resultatet af talrige, arbejdende Love; den har to Elementer: Belønningen er det positive, Straffen — eller dens Ækvivalent — det negative. Ligevægten mellem disse to Elementer udgør Retfærdigheden, som er Lovens Endemaal, Energi og Liv. Sandheder i Princip, i

Handling og i Substans er alt, hvad der er varigt i Livet. Den Del af Sandheden, der forholder sig direkte til Handlingen, er Lov. Lov kender ikke jordiske Grænser, den gennemtrænger Universet og har sit Fundament i Guds Bryst — den er hans Vilje. Den Lov, der dirigerer min Kærligheds-gerning mod den ringeste Skabning, er i lige saa høj Grad en Del af den, som Loven om Menneskets personlige Frihed. En Ting maa indgyde vore Hjerter den dybeste Ærefrygt: den guddommelige Viljes uudtømmelige Energi. Har den sin Oprindelse i denne Dags, denne Times, dette Minuts Bud? Nej, den er snarere Udslaget af en Kraft, der er selveksisterende i Kvalitet, og som straks forordner enhver Handling og Bevægelse i Liv eller Substans. Himmellegemerne fuldfører deres Løb ved den, den vilde Rose aabner sine Kronblade ved den, den strømmer ud af Almagten som af en himmelsk Kilde. Enten denne Kraft er i Form af en Hottentots stærkt begrænsede Intelligens eller i Form af den mere sammensatte, civiliserede Menneskeaand, er der ingen Forskel i dens Kvalitet — Forskellen ligger kun i dens Fylde. Denne Energi ligger til Grund for alle Skabelsernes Forstandslove.

Som der ikke kan være nogen Bevægelse uden Energi, saaledes kan der heller ikke være nogen Lov uden Kraft. Heller ikke kan der være Kraft uden Sandhed. »Magt er Ret« er en notorisk Kendsgerning, der i disse Dage er forkastet af os som et uværdigt politisk Princip, men dog trods alt sandt i dets sidste Analyse, thi Almagt er den højeste Ret, da den virker ved Guds Retfærdighed. De temporære Udbrud, ved hvilke Mennesker og Principper kommer til at faa en kortvarig »Plads i Solen«, er kun en Art Muskeltrækninger paa de sociale og politiske Legemer. Selve Træningen svækker, og Menneskets eller Systemets Død er den uundgaaelige Følge. Ikke saaledes med fundamental Magt, den vil altid være rigtig.

Den Evne hos Mennesket, der gør det i Stand til at er-

kende Sandheden, er Intelligens. Den lægger Glansen i Menneskets Øje, Glorien om dets Pande, Myndigheden i dets Stemme. Den vil herliggore ham i samme Forhold, som den er ren og ubesmittet; den oplyser Menneskets Aand og skinner ud over Verden. Hvilken ædlere Opfattelse af Gud skulde der vel kunne tænkes end den, at Gud er steget til sin Magtsfære, fordi han kender Sandheden. Vi kan ikke tænke os Sandheden som skabt. Den er den Stamme, der lober opad gennem Tid og Evighed, og som ikke alene dirigerer denne Jordklode, men Himlenes Himle. Den er den aandelige Tyngdekrafts Centrum.

Vi ser under Iagttagelsen af vore Omgivelser, at der er en vis Orden i alle Universets fysiske Bevægelser, ikke at Jorden bevæger sig paa Kommando, eller at Vinteren kommer efter Befaling, men snarere at disse er Resultaterne af en Plan, der kræver Bevægelse. Da Forholdene er saaledes i den fysiske Verden, mon de da ikke ogsaa er saaledes i den aandelige Verden? Der kan ikke være nogen Orden uden Magt til at opretholde, lose, hæmme og styre. Adskilt fra det Ubevidste er det Bevidste, hvor den ledende Intelligens' Kræfter spiller. Her virker de aandelige Love, der styrer det bevidste Liv, lige saa sikkert som at Solen styres ved fysisk Lov, men Forskellen er, at i det forste Tilfælde forbinder Sandheden sig med Initiativ og Vilje, i det sidste med Materie og Rum. Der kunde ingen Lydighedslov være uden Loven om Frihed. At være lydig er frivillig at underkaste sig Loven, og disse to Principper, Lydighed og Handlefrihed, er Grundlaget for Guds Styrelse.

Emersons Tanke, at enhver Fejl, enhver Uretfærdighed tilsidst paa en eller anden Maade maa læges, er sand. Det er ikke blot sandt, at »enhver Hemmelighed fortælles, enhver Forbrydelse straffes, enhver Dyd belonnes og enhver Uret genoprettes i Tavshed, men usvigeligt«, men det er ogsaa sandt, at Mennesket ikke kan være ulydig mod Sandhedens Krav uden at paadrage sig For-

pligtelsen til at betale den dermed forbundne Gæld. Denne Regel har en større Rækkevidde end de overfladiske Teorier, der udelukkende angaar vore Legemer og vor dødelige Tilværelse, den rækker op til vort endelige Forhold til Gud, dette Forhold, der er Resultatet af den guddommelige Plan, der er lagt for Menneskets Skyld. Der er ingen Myndighed uden i Sandheden, der er ingen Lovkraft uden i Myndigheden. Heri ligger Frelseplanens Basis, og man vil finde, at i alle Love, der styrer Individet, er der fuldkommen Ligevægt og Harmoni. Er et Menneske frit, maa det lyde. Vil et Menneske modtage, maa det give. Hvis der er en jernhaard Retfærdighed, der regerer, saa paavirkes den dog af Kærlighedens blidere Guddom. Der er altsaa i Livet en bestandig Konflikt mellem to Principper, der er hinanden modsatte, men som dog er nødvendig for Menneskets Udvikling, og Mennesket maa fortvivle, dersom det ikke forsoner sig med disse Love. Hvis der er højere Love end de, vi daglig ser i Virksomhed rundt om os, er vi i hvert Fald aldrig blevet gjort bekendt med dem; hvad mig angaar, kan jeg ikke tro, at der er højere Love end Tro, Lydighed, Retfærdighed og Barmhjertighed, thi ved dem kan Almagten handle med frit Spillerum, men der maa nødvendigvis være et Middel eller Mellemled, ved hvilket Mennesket kan opnaa Fordelen af dem. Der kan ikke komme Resultater af en Lov uden gennem Lovgiveren. Loven, som den er skrevet paa en Bogs Blade, er død uden Autoriteten, der staar bag den. Loven er Ordet, som man taler. Der maa være et Generalprincip, der forbinder os med de ubegrænsede Magter. Vi tænker os at Troens Lov er et saadant, thi gennem den omfatter vi Ting, der ellers vilde være udenfor vor Rækkevidde. Sindet virker ved Fornuft, Aanden ved Tro — den Tiltro, som Aanden har til Mesteraanden. Hvilket Vidnesbyrd udover Troens har vi om Guds Eksistens? Tusindaarige Overleveringer, skrevne Beretninger af troværdige Mænd og den aabenbare Virken af overmenneskelige Kræfter. Disse Beviser er, hvor gode de end maatte være, kun intellek-

tuelle Beviser og kan omdisputeres. Ved Tro, Mediet mellem Gud og Menneske, sættes vi i Stand til at fatte guddommelige Ting, thi den guddommelige Sandheds Lob er nedlagt i os. Ved Sandhedens Aand opnaar vi en aandelig Kundskab om Gud. Mon Emerson fattede dette, da han skrev: »Vort Instinkt er Tillid«? Naar vi ved Tro begynder at kende og forstaa de guddommelige Ting, begynder med det samme Kontraloven at virke: vor Viden om Gud gør os ansvarlige overfor ham; saa følger Retfærdighedsloven. Guds Kærlighed til os bringer os hans Barmhjertighed gennem hans Naade; vi er da hans Skyldner, og saaledes følger Lydighedsloven. Paa denne Maade er det ene Led i Kæden af Love afhængigt af det andet, »og den, der holder hele Loven, og dog overtræder et af Budene, er skyldig i Overtrædelse af dem alle«. Saaledes er ethvert Menneske bundet af utallige Reb og vil snart finde, at *Frihed er Lydighed mod Loven.* Alle Mennesker er, med eller uden deres Vidende, dirigeret saadan.

Gud er Livets Giver. Ved hvilken magisk Kunst indgod Gud Livets Aande i os, saa at vi blev levende Væsner, levende Sjæle? Ganske simpelt ved at anvende sin Kundskab om Livets Lov. Lovens Overtrædelse er Synd, er Dod. Lovens Eksistens er Liv. Han, der opvakte Lazarus, er ogsaa i Stand til at opvække os. »Jeg er Opstandelsen og Livet«, sagde Kristus. Han havde Livet i sig selv. Liv med ham er en Viljessag, thi ved Lydighed mod Faderen har han overskredet Dodens Enemærker. Derfor skal vi overskride Dodens Omraade, naar vi bliver fuldkomne i Lydighed som han.

Vor Filosof har saa smukt sagt, at »alle Ting er moralske, at Sjælen inden i os er Følelse, udenfor os Lov, . . . den er almægtig . . . den er evig, men bestemmer sig selv nærmere i Tid og Rum«. Sandheden indeni os og udenom os af en fælles Oprindelse. Udenom os det hele, indeni os Delen. Intuitionen er kun en Gnist, der fremkommer ved Gnidningen mellem vore Erfaringer, naar den individuelle Aand kommer i Kontakt med universalt Lys og Intelligens. Hvem kan vide

om vi ikke deri har et forste Udslag af hine hemmeligheds-fulde Energier, som vi i deres grovere Former betegner som Elektricitet, men som i deres finere Former kan være Mellemleddet mellem Gud og Mennesket. »Alle Ting er moralske«. Vi samtykker i at alt, hvad Gud har skabt, er rigtigt, at det hele danner og fojer sig efter den Lov, der ligger til Grund, og derfor er moralsk. Og hvem vil benægte, at Folelserne, eller rettere Instinkterne indeni os, er Ekkoer af den ydre Lov. Dersom Emerson havde levet i vore Dage, mon han da vilde have sagt, at Læren om Almagt er, at Gud manifesterer sig i enhver lille Mosplante? Vi vilde snarere antage den Teori, som vi synes at komme nærmere og nærmere, efterhaanden som vi fuldkommengor vor Videnskab, at Gud er allesteds-nærværende, ikke personlig, men gennem den kontrollerende Kraft, der strommer fra Guddommen, og at formedelst denne Kendsgerning finder den retfærdige Gengældelse af Godt og Ondt bestandig Sted.

Emerson lader os i Uvidenhed om Gengældelsen for de, der lever Loven. Skal vi ignorere eller aandeliggore Mesterens Ord: »Salige er de Sagtmodige, thi de skal arve Jorden«? Er det mon ikke rigtigt, hvad Prædikanten sagde, at den endelige Dom ikke falder i denne Verden? »I min Faders Hus er der mange Boliger«, sagde Mesteren, og han tilfojede, ligesom for paa Forhaand at undgaa al Tvivl om Bogstaveligheden af, hvad han sagde: »Dersom det ikke var saaledes, vilde jeg have sagt Eder det; jeg gaar for at berede Eder et Sted«. Saaledes behover den, der soger efter Belonninger efter Doden, ikke just soge dem i Form af Gods og Guld.

Filosofiens abstrakte Teorier maa, dersom de vedholdende folges ud i alle Konsekvenser, for eller senere fore til noget konkret; de maa, dersom de er sande, for eller senere samle sig i et endeligt Gode. Der maa et eller andet Sted være en Autoritet, hvortil de knytter sig, eller de er usande. Indtil de viser sig at være af den Beskaffenhed, er de kun vage Spekulationer. Det endelige (yderste) er Gud, og disse Tænke-

traade maa paa et Punkt mødes i Gud eller ingen Steder. Hvor værdiløst og intetsigende at forsøge paa at spore de Viljes-Manifestationer, vi alle Vegne ser, tilbage til uorganiseret og hensigtsløs Kraft. Skal vi tænke os, at vi flyder om i et Hav af uorganiske og passive Egenskaber og Principper, eller skal vi hævde, at Loven har Rod i Kraft, og at denne Kraft er legemliggjort og manifesteret i Kristus, som blev Ordet, *Udtrykket for Faderens Vilje,* Universets udøvende Magt? En Apostel sagde, at »Evangeliet er en Guds Kraft til Saliggørelse«. Hvad er dette vel andet end en autoritativ Fylde af Lov hvilende i ham, der kom for at udføre sin Faders Vilje?

Evangelieplanen lader den ene Lov hele den andens Brud. Ved Ulydighed mod Livets Lov kom Døden ind i Verden. Fra Døden kunde Mennesket ikke undslippe ved egen Kraft, saaledes at det for saa vidt allerede følte Dødens Kæber slaa sammen om sig. Retfærdigheden havde haft sin Gang, og ingen Magt i Verden kunde have hindret det paa dette Stadium; men Guds Kærlighed hævder sig selv, og Barmhjertigheden bereder Vejen for Forsoning og Opstandelse. Lydighed mod Loven anbringer os ved Foden af en Jakobsstige, hvorefter vi, ligesom Englene, kan stige op i Himlene. Skønt vi begynder meget langt nede, skal vi dog ved Udholdenhed tilsidst komme derop. »Føj til Din Tro Dyd, Kundskab, Maadehold, Taalmod, broderlig Venlighed og Kærlighed til Gud«, dette er Trin opad. Dersom vi efter alle disse Dyder og Egenskaber spørger, ligesom den rige, unge Mand, »hvad mere, Herre?«, vil han gentage sit Svar fra den Gang: »Uden nogen er født af Vand og Aand kan han ikke komme ind i mit Rige«. Daaben bliver da det naturlige ydre Tegn paa vor Tro.

Er Gengældelse andet end Betaling? Hvis vi modtager Velsignelser i Dag, i Morgen eller i det Hinsidige for en Selvopofrelse, en Tjeneste, en ædelmodig Gerning, saa købslaar vi jo dog paa en eller anden Maade om en Grad af aandelig Rigdom. Men der maa være Altruisme forbundet hermed. Det

er logisk, at naar vi lever den højeste Lov, kan vi vente den højeste Gengældelse. Alt, hvad han har, vil han give til de, som tjener ham. Vi har Ret til dette selviske Instinkt, dersom det kan kaldes selvisk, Lydighed mod Loven bringer Lys og Herlighed. Det er ganske simpelt at fastslaa en Kendsgerning, ligesom at Sæd bærer Frugt og Kapital giver Rente. Gud forringer sig ikke ved at fordre den Ære og Herlighed, der tilkommer ham for hans ophøjede Fortjenester. Kraft og Herlighed er uadskillelig forbundet med Hellighedens Attributer.

Paa en Ting kan vi være ganske sikker: at Gengældelsens Lov aldrig svigter. Vilde Verdensrummets almægtige Bygmester give et Palads til en, der ikke kunde bo bekvemt deri? Naturligvis ikke, thi dette vilde være en simpel Krænkelse af Loven; men den Mand, der arbejder for Dagløn med en Sang paa Læben og en Bøn i Hjertet, faar ogsaa Penge; paa den Maade er han tredobbelt beriget — han har sin Sang, sin Bøn og Guld.

FORAARSKONFERENCEN I BERGEN.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften den 9. April Kl. 8. Til Stede var Missionspræsident Aug. S. Schou, Erastus Johnsen, Hans Hæggen, Hilmar Bjørndal og Sverre Jensen. Brødrene Otto Gebhardt og Hans Hæggen bar deres Vidnesbyrd. Ældste Erastus Johnsen og Missionspræsident Aug. S. Schou talte om Evangeliets sande Principper, og Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndagsskolen aabnedes Søndag Formiddag den 10. med Salmen: »Vær velkommen«. Bøn af Ældste Erastus Johnsen, Salmen: »God og venlig altid vær«, hvorefter Rapport blev givet over Haugesunds, Stavangers og Bergens Søndagsskoler. Følgende Brødre blev derefter foreslaaet til Opholdelse: Hilmar Bjørndal som Præsident for Bergens Søndagsskole med Sverre Jensen og Arthur Bjørndal som Raadgivere, som Sekretær Ivar Fløisand, hvilke Forslag blev enstemmigt ved-

taget. Søndagsskolens Elever udførte derefter et stort Program under Ledelse af Hilmar Bjørndal. Til Slut gjorde Missionspræsident Schou nogle Bemærkninger om Skolens Arbejde, og der sluttedes med Sang og Taksigelse.

Eftermiddagsmødet Kl. 4 aabnedes med Salmen: »Morgenrødens Straaler bryder«. Bøn af Hans Hæggen. Salmen: »Guds Aand som en Ild«, hvorefter Haugesunds, Stavangers og Bergens Gren blev rapporteret. Brødrene Hilmar Bjørndal og Sverre Jensen talte om Evangeliet. Missionspræsident Schou foreslog Kirkens Generalautoriteter, og Konferencepræsident Oluf K. Karlsen foreslog Konferencens ledende Mænd i deres respektive Stillinger, hvilke Forslag blev enstemmigt vedtaget. Salmen: »Vi glædes og frydes« blev sunget, hvorefter Broder Otto Gebhardt talte om Kirkens Fremgang. Broder Andreas Fosse talte derefter om Betydningen af at være et Medlem i Kirken. Mødet sluttedes med Salmen: »Om Guds Stad man taler herligt«. Taksigelse af Broder Lars Birkeland.

Mødet Søndag Aften Kl. 7 aabnedes med Salmen: »Fader vor i Himlen«. Bøn af Broder Carl J. Olsen. Salmen: »Solen fra Himlen straaler«. Ældste Erastus Johnsen talte om den Helligaands Betydning. Missionspræsident Schou talte om den rette Maade at dyrke Gud paa. Mødet sluttedes med Salmen: »Jesu maa min Sjæl«. Taksigelse af Broder Andreas Fosse.

Mandag Aften den 11. Kl. 8 afholdtes et Møde, der aabnedes med Salmen: »Led os frem«, Bøn af Sverre Jensen. Salmen: »Saa sikker en Grundvold«. Derefter blev der givet Rapporter fra Unge Mænds og Kvinders Forening samt den kvindelige Hjælpeforening i de forskellige Grene. Salmen: »Kærlighed er Lysets Kilde« blev sunget. Til Slut talte Missionspræsident Schou om Præstedømmet. Mødet sluttedes med Salmen: »Hav Tak for Profeten Du sendte«. Taksigelse af Broder Arthur Bjørndal.

Som Slutning paa Konferencen blev der afholdt en selskabelig Sammenkomst Tirsdag Aften den 12.

Hilmar Bjørndal, Grensskriver.

DIGT.

Aarene skride, Ungdomskraften svinder,
snart er den slukt:
da har vi høstet nok af Kampens Minder,
lidt af dens Frugt;
Maalet, vi drømte om at naa saa fage,
Maalet, som vistes klart af Tankens Lyn,
trækker sig tilbage
da for vort Syn.

Aarene skride, uforkrænket skrider
den gennem dem,
hærder sin Styrke og sin Magt udvider
og trænger frem;
Tidernes Veksel bryder ej dens Bane,
Modgang og Modstand fremme kun dens Sejr,
føre til dens Fane
Fjendernes Lejr.

Derfor kun fremad for vor Ungdoms Haaben;
thi den er sand!
Engang forvist den skal i Purpurkaaben
styre vort Land!
Engang skal Nordens Pol af den forgyldes,
engang den drager sammen Land og Hav,
om den først opfyldes
over vor Grav!

Carl Ploug.

INDHOLD:

C. C. A. Christensen 165
Evangeliet og Emerson 169
Foraarskonferencen i Bergen 178
Digt 180

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).